

Nr 271.

Av herr **Molin** i Dombäcksmark, om skrivelse till Kungl.

Mått angående utarbetande av en statistisk jämförelse mellan Norrland och det övriga Sverige, företrädesvis i ekonomiskt och socialt hänseende.

Vad Norrland betyder för den svenska statskroppen, därom råder utom Norrlands gränser tyvärr den mest beklagliga okunnighet även bland dem, som göra anspråk på att vara lärda och bildade. Att referera alla de foster av okunnighet om Norrland och norrländska förhållanden, som man oupphörligen får till livs, är ej min mening. I stället tillåter jag mig i korthet framställa några allmänna synpunkter om Norrlands förhållande till övriga Sverige.

Ehuru det möjligen kan verka skorrande i syd- och mellansvenskarnes öron torde dock kunna fastslås, att det relativt goda ekonomiska läge, som Sverige för närvarande befinner sig uti, i huvudsak torde vara Norrlands förtjänst. Den norrländska trävaruindustrien, gruvdriften och andra exportkällor ha hittills tillfört den svenska penningmarknaden tusentals millioner i rent guld. Utan att detta guldflöde från Norrlands skogar och malmfält varit tillfinnandes, är det mycket troligt, för att ej säga alldeles visst, att vår detta allt oaktat ännu prekära utrikeshandel, som år efter år uppvisar till många millioner uppgående importöverskott skulle varit i oerhört mycket sämre läge, med ännu kännbarare brist på kapital inom landet.

För södra Sveriges lantbruk har Norrland varit en god avsättningsort, direkt och indirekt, detta möjliggjort genom livsmedelstullarna, som tillfört och fortfarande komma att tillföra det sydsvenska jordbruket enorma summor, utan vilka, om man får tro de sydsvenska lantmännens försäkringar, det sydsvenska jordbrukets ekonomiska bärighet skulle äventyras.

Härvid må ock tagas i betraktande de summor staten erhållit genom tullsatserna för Norrlands vidkommande.

På sistone har uppmärksamheten från statsmakternas sida riktats på Norrland, så snart andra skatte- eller inkomstskällor börjat tryta. Jag vill endast erinra om folkpensioneringens genomförande, vilket möjliggjordes endast tack vare Norrlandsmalmen. Jag erinrar vidare om expropriationen av en del av de norrländska skogsvårdsavgifterna för upphjälpanDET av skogsvården i södra Sverige. Vidare är det ju nu meningen att exploatera Norrlands statsskogar för att i någon mån täppa de gapande luckorna i försvarsbudgeten.

Till envar om norrländska förhållanden okunnig dristar jag mig framställa samvetsfrågan: Hur skulle det nu sett ut här i Sverige, om Norrland ej funnits till? Jag förmodar, att antalet av de stockholmska palatsen varit färre, att vår utrikeshandel varit i ett förtvivlat läge, att penningtillgången varit liten eller ingen och att hela vår såväl politiska som ekonomiska självständighet varit ytterst osäker åtminstone i avsevärt sämre ställning än vad nu är fallet, tack vare Norrland.

Klagan är ju stor och allmän över vårt nuvarande ekonomiska läge. Var finna nyckeln till lösandet av alla våra intrasslade ekonomiska problem? Ja, om även den frågan framställes såsom samvetsfråga till södra Sveriges befolkning, så kan ej svaret bli annat än: Norrland.

Sveriges framtida ekonomiska utveckling är i synnerligen hög grad beroende just av Norrland och dess utveckling. Ja, jag tvekar ej påstå, att endast Norrland är räddningen. Såsom jag visat i min s. k. dikningsmotion vid innevarande års riksdag, skulle vår trävaruexport i framtiden kunna ökas ända till 50 mill. kbm. om året, om svenska staten ägde förutseende nog att möjliggöra alla norrländska träskmarkers utdikning och försättande i skogbärande skick. Om vilka framtidsmöjligheter, som skulle bli verklighet vid utnyttjandet av Norrlands järnmalm till förädlade varor med hjälp av den oerhörda vattenkraft, som är till finnandes, torde vara onödigt att erinra.

Norrlands jordbruk är ej heller att förakta. Trots bristen på vägar, diken och avsättningsmöjligheter (de tre grundvalarna för jordbruk över huvud taget) och alla andra vidriga omständigheter, har det ändå kunnat hålla ihop och utveckla sig. Och detta utan tullskydd, som för södra Sveriges jordbruk tycks vara enda livselixiret. Därav torde framgå, att det norrländska jordbruket, som fått lära sig stå på egna ben utan hjälp av konstlade medel, har större utvecklingsmöjligheter än södra Sveriges

jordbruk. Innan det dock kan bli tal om Norrlands kolonisation i stor stil enligt nationalekonomiska linjer, fordras dock, att staten sörjer för vägar, diken och avsättningsmöjligheter uppe i de stora vidderna. Vill staten verkligen åstadkomma en norrländsk kolonisation, så kan staten ej underlåta att först lösa kommunikations-, diknings- och avsättningsproblemen.

Med detta har jag endast antydningssvis velat framhålla, att det i lika hög grad är Sveriges som Norrlands livsintresse, att Norrland försvaras, behålles och utvecklas, även om statens hittills vidtagna åtgärder för Norrlands del skenbart icke alltid förräntat det kapital, som där nedlagts.

Meningen med denna motion är icke att söka förmå riksdagen till några nya uppoffringar utöver dem jag motionsvis förut framställt; min mening är fastmer att förmå riksdagen till ett initiativ i syfte att skingra den oerhörda okunnighet, som råder bland Sveriges folk om Norrland och dess förhållande till övriga Sverige i ekonomiskt och socialt hänseende.

Vår nu tillgängliga statistik är ej så uppställd och sammanförd, att svenska folket får reda på vad Norrland betytt, betyder och kommer att betyda för den svenska statskroppen.

Export- och importsiffrorna för hela riket visa ej, hur stor andel som belöper sig på Norrland och övriga Sverige. Samma är förhållandet med tullmedlen, både de som gå till statskassan och de som hamna i kvarnägares, godsägares och övriga sydsvenska jordbrukares fickor.

Jag menar, att det för belysandet av Norrlands förhållande till övriga Sverige är oavvisligen nödvändigt att få till stånd ett närmelsevis exakt bokslut med debet, och kreditposter för Norrland å ena och övriga Sverige å andra sidan.

Kunde ett sådant bokslut åstadkommas, skulle, hoppas jag, okunnigheten om Norrland och dess värde skingras. Och utan att okunnigheten om Norrland försvinner, lär det vara lönlöst att förvänta, att riksdagen skall med den lust och kraft, som kräves, väcka till livs och tillvarataga alla Norrlands slumrande millioner och i Norrland bereda svenska medborgare den utkomst och trevnad, som nu tyvärr endast tyckes kunna ernås i — Amerika.

Jag hemställer alltså,

att andra kammaren för sin del beslutar, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, det Kungl. Maj:t ville gå i författning om utarbetandet

och framläggandet av en statistisk redogörelse angående
Norrlands förhållande till övriga Sverige, företrädesvis
i ekonomiskt och socialt hänseende.

Stockholm den 5 februari 1914.

Emil Molin,
Dombäcksmark.
